

Çocuk Gelin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Haziran 2015

Sahip olduğu bir inanç ve irdenesi o güven duygusu mesken tutmuştu varlığını. Yadsınası ve yadırganası yalnızlığının sıradanlığında, sükûnetin doruklarında ve yıldızların çok çok ötesinde sayısız izlek ile donatılmış ıssızlığında yutkundu son defa.

Hitap edilesi hiçbir yanı kalmamıştı artık o koruk düşlerinin. Düş olmaktan çıkmıştı çoğu ve ne çok insan düşmüştü yakasından. İki yakasını bir araya getiremediği o günden ibaretti aslında tüm döngü.

Önce anası gitmişti. Anne varlığıyla eşleşen ve hiç görmediği o çocuk kadın. Ve kala kalmıştı bir dolu üzünç eşliğinde ne çok haksızlık maruz kaldığı...

Genç irisi bir kadındı anası. On üçünde kocaya varmış, on beşinde anne olmuş ve...

Ne niteliği önemliydi yaşadığı hayatın ne de niceliği. Hep farkındalık taşımıştı kendini bildi bileli.

Yoz dürtülerle çıkmıştı bir kez yola. Yol bildiği o adam, erkek bellediği ve dişiliğini pekiştiren nihayetinde hayallerini öldüren...

Sır idi aslında o dört duvar arasında neyse yaşanan.

İlk geceden itibaren korkmuş ve korkutulmuştu Hafize Kadın.

Pembe düşleri koyultulmuş, genç kızlığı ve çocukluğu çalınmış ve bakir ruhuna kerelerce tecavüz edilmişti eşlik ederken bedeni.

Paylardı kendini her gece. Savsaklardı kocasını önce ve teslim olurdu eninde sonunda ne de olsa kaderin tecellisi idi tüm olup biten.

Tek tesellisi idi oysa oyuncak bebekleri kadınlıktan sıtkı sıyrılmış Hafize'nin. Küçük bir kız çocuğunun engin düşleri sığılığında yaşadığı o garip ve sıra dışı hayatın, kıskacında kaderin ve sağdıcı iken hüznün her daim...

Çocuk bellemişti kendini kısaca çocuk gelin.

Kadın belleyememişti oysa o çirkin anların anlatisında izdüşümü her gece bitiminin.

Mahremiyeti kısıtlanmış, namahrem düşleri kirletilmiş ve hayalleri çalınmıştı o saklanmaya çalışırken izbelere.

Kifayetsizliği idi derinden yaralayan. Güzelliği idi baş döndürücü ve yalnızlığıydı o dev adamın kollarında teslim düştüğü.

Sığıdı kocası ama engin gönlüyle deryaydı güzeller güzeli Hafize.

Tırsak bir adamdı kocası lakin panter kesilirdi genç kadının yanında.

Sıradandı hayatı tüm çocuk gelinler gibi ve sır dolu ve kıyısında hüznün.

Çelimsiz bacakları titrerdi, çırpı kolları morarırdı her karşı geldiğinde ve ela gözleri kan çanağına dönerdi adam yataкта sırtını döndükten sonra. Oysa yasaktı ağlaması, haram kılmışlardı ona gözyaşlarını. Ele vermemeliydi yaşadığı ıstırabı.

İraktı arkadaşlarından ve gariban ailesinden. Sır tutmaz diye salmazdı kocası. Dört duvarda geçerdi ömrü. Ömür bildiği o yirmi metrekairelik evde.

Depreştikçe depreşti yarası hele ki iki kez düşük yaptıktan sonra.

Adı çıkmıştı Hafize'nin bir kez köy ahalisince. Bıyık burkardı köyün erkekleri her gördüklerinde kuyudan su taşıırken.

Lanetliye çıkmıştı adı kara gözlü ebe'nin veryansııyla.

Üstüne alınmazdı kocası ve dövdükçe döverdi Hafize'yi.

"Seni karı belledim, ey kifayetsiz kadın. Demedim mi ben sana dikkatli olacaksın diye."

Çocuk gelinin ne suçu vardı ki oysa. Gelişmemiş vücudu ve çocuk bellerken ruhu küçük kadını, nasıl beklerlerdi ondan çocuk doğurmasını?

Derken ikiledi düşüklerini kadın. İlet oldukça kocası daha da çıktı yoldan. Dur durak bilmeden saydı sövdü.

Ve mucize eseri yeniden gebe kaldı kadın. Bu sefer temkinliydi. Kara gözlü ebenin talimatlarına harfiyen uydu. Çıkmadı dokuz ay boyunca yataktan. İzzeti ikramda bulundu kocası o süre zarfında.

Sevecendi sözüm ona. İlimandı bakışları ve sözlerini söylerken bal damlıyordu adeta ağzından, lafın gelişi.

Dokuz ayı tamamlamamıştı ki sancısı tuttu kadının gecenin kör vakti. Yetiştirdi kara gözlü Ebe. Sular kaynatıldı. Bir ihtimam bir ihtimam ki... Derken göründü bebeğin başı. Erkekti bebek lakin ölü doğmuştu. İkincisi geldi peşi sıra. Gök mavisi gözleriyle nur topu gibi bir kız çocuğu.

Yorgun düşmüştü kadının vücudu. Ruhu hepten yorgundu ve geçti kendinden. Düştü başı yana.

Bebek ağlıyordu anası bellediği ebenin kollarında.

Hafize hala baygındı. Kocasını kızgındı oysa.

“Eh, be kadın” diye hayıflanıyordu durduk yerde.

“Mademki erkek bebeydi karnında taşıdığın ne diye kollamadın oğlumu. Eh, be destursuz kadın, ne olurdu kız öleydi de erkek bebe açsaydı gözlerini dünyaya...”

Lakin ne gelirdi elden bu saatten sonra. Baygın kadın farkında bile değildi tüm olup bitenin.

Kara gözlü Ebe tamamlamıştı vazifesini ne var ki kadın hala gelememişti kendine.

Yüklüce para koydu adam, ebenin cebine.

“Git gayrı” dedi ebeye. Sabaha kalmaz uyanır analık.

“Ama ama...” dedi ebe.

“Kes” dedim sana.”Sen yapacağını yaptın. Gerisi Allah kerim.”

Ebenin gidişinin ardından komşu kadınlar da tuttular evlerinin yolunu.

Gök gözlü kız sakince yatıyordu yer döşeginde anasının onu kucaklamasını beklerken melun mahzun.

Bir kez bile anasının kokusunu içine çekmemişti. Bir kez bile kollarına almamıştı Hafize yavrusunu. Asla da alamayacaktı ne yazık ki.

İki damla yaş süzüldü gözlerinden Çakır Emine'nin tüm olup biteni düşünürken. Bir kez dahi görmediği anacığının mezarının başında ve anasının anne olduğu yaştıydı küçük kız ama babasının gözünde

gelinlik kız.

Bildiği tüm duaları okudu bir yandan mezar taşını okşarken anası bellediği.

Aynı akıbeti yaşamak istemiyordu anasıgil gibi.

Çocuktı ve çocuk kalmalıydı. Kadınlığa uzanan yola daha çok vardı.

Son kez dokundu mezar taşına.

“Anam, talihsiz anam” diye fısıldadı usulca.

“Nolur dualarını esirgeme benden. Benim dualarım hep seninle ve sevgim de hep seninle. Buluşacağımız gün doya doya hasret gidereceğiz seninle. Gitmeliyim buralardan ve ev bildiğim o cehennemden uzaklaşmalıyım. Düşlerimi çalmalarına izin veremem ana ve unutma senin düşlerin de bende saklı. İkimiz için yaşayacağım ve yaşatacağım seni ve düşlerimizi. Rahat uyu sen.”